

[Bertel Dahlgaard.]

for Udvalget, der i sin Ordførertale fortolkede Bestemmelsen, som den staar i Ændringsforslaget. Jeg mener, at Ændringsforslagets Ordlyd gælder, og hvis man har ment noget andet, gaar jeg ud fra, at saa vilde man ogsaa have skrevet noget andet. Derfor maa jeg hævde, at inden for den Ramme, der er givet ved Ændringsforslagets Ordlyd, der har Anklagemyndigheden og Justitsministeren selvfølgelig Afgørelsen.

Jeg har henstillet til den højtærede Justitsminister i den Tale, jeg har holdt før, at han i disse Sager i allerhøjeste Grad er sig sit Ansvar bevidst, hvad jeg ikke er i Tvivl om, at han er, og saa kan jeg ikke se, hvad det tjener, at man nu ved anden Behandling vil skabe Uklarhed om Omfanget af Ministerens Bemyndigelse.

Justitsministeren (Elmqvist): Til det ærede Medlem Hr. Hjermand vil jeg sige, at jeg synes ikke, nogen yderligere Diskussion om Reglementet tjener noget særligt Formaal. Det kan jo godt være, at det havde været meget praktisk, om man havde udsendt dette Bicirkulære samtidig med det andet, men naar der ikke er sket nogen Skade ved, at det ikke er gjort, synes jeg, man kan lade Sagen ligge.

Med Hensyn til Uro i Psykopatfængslet kan jeg sige, at efter hvad der er kommet Fængselsdirektoratet og mig for Øre, har der ikke fundet nogen Uro Sted der.

Paa Spørgsmaalet om mere Personale til Behandling af Sagerne skal jeg svare, at vi selvfølgelig fra Justitsministeriets Side gør alt for at faa saa meget Personale som muligt, men det ærede Medlem ved jo ogsaa, hvilke Vanskeligheder der er ved at skaffe kvalificeret Personale i Øjeblikket.

Til Slut skal jeg sige med Hensyn til Fortolkningen, at jeg er i og for sig enig med det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard i, at det er uheldigt, at man, samtidig med at man stiller et Ændringsforslag, som skal vedtages nu her i Rigsdagen, mener, at Ændringsforslaget er af en saadan Karakter, at det kan give Anledning til alle mulige Fortolkninger. Jeg mener, at Ordene „Fængslingens Fortsættelse skønnes at ville medføre en længere Frihedsberøvelse“ maa give Anklagemyndigheden en vis Ret til at skønne over, om Forlængelsen vil medføre en længere Frihedsberøvelse end den, der kan forventes idømt. Paa den anden Side mener jeg, at Anklagemyndighedens Skøn maa være af en vis snæver Karakter. Hvis jeg skal nævne et Eksempel, vil jeg sige, at hvis Anklagemyndigheden staar

over for i Dag at skulle løslade eller forlange fortsat Fængsling af en Person, der har siddet i 8 Maaneder, og Forlængelsen vil medføre 9 Maaneder, og Anklagemyndigheden kan skønne, at han kun staar til 8 Maaneder eller deromkring, saa mener jeg, der maa være et vist Spillerum for Anklagemyndighedens Skøn med Hensyn til at løslade ham.

Formanden: Den ærede Ordfører har Ordet for en kort Bemærkning.

Ordføreren (Busch-Jensen): Det er ikke min Agt at forlænge en Drøftelse af, hvad der kan forekomme at være ganske subtile Fortolkninger, men der er nu ikke Tale om, at jeg ved det, jeg sagde, har været inde paa at fortolke Ændringsforslaget. Det, som for mig var afgørende, var, at den højtærede Ministers oprindelige Forslag var begrundet i Ønsket om ved Løsladelser at bøde stærkt paa Pladsmangelen, og der har i den Henseende for os været nævnt et Tal i Retning af 1500—2000 Løsladelser. Som Ændringsforslaget er formuleret, giver det ingen Hjemmel for ved Løsladelser at tage noget som helst Hensyn til Pladsforholdene i Fængslerne. Jeg har ønsket at præcisere — ikke fordi jeg vil skabe Uklarhed, men som jeg sagde, og som jeg synes med Rette, fordi jeg ønsker, der skal være Klarhed —, at den højtærede Justitsminister uanset sit oprindelige Udgangspunkt nu staar paa det, som er Udvalgets. Det har faaet klart Udtryk i Udvalgets Betænkning, hvor der staar:

„Den almindelige strafferetlige Regel, jfr. Straffelovens § 86, at der skal gives Kompensation for det lidte Varetægtsfængsel gennem Afkortning i Straffen, har ogsaa hidtil haft Gyldighed paa Straffelovstillægget, men § 5 i Lov Nr. 260 af 1. Juni 1945 vil kunne blive til Hinder for, at der gives fuld Kompensation for Varetægtsfængsel, og Forslaget tilsigter at fjerne denne Hindring.“

Ændringsforslaget tilsigter altsaa at bevirke, at ingen kommer til at sidde længere i Varetægt end saa længe, at det gaar op mod den Straf, han kan forventes idømt. Forslaget tilsigter ikke at løslade nogen, før det Maal af Varetægt er naaet. Derfor maa Forslaget forstaas saaledes, at den skal løslades, som allerede har siddet tilstrækkelig længe.

Den højtærede Justitsministers sidste Udtalelse gik for mig at høre nærmest i samme Retning. Jeg er selvfølgelig klar over, at det er Anklagemyndigheden, som skal